

Indiana Jones i el dial del destí

Títol original: *Indiana Jones and the Dial of Destiny* **Direcció:** James Mangold **Guió:** Jez Butterworth, John-Henry Butterworth, James Mangold (personatges: George Lucas, Philip Kaufman) **País:** EUA **Durada:** 154 min **Any:** 2022 **Gènere:** Aventures **Interpretació:** Harrison Ford, Phoebe Waller-Bridge, Mads Mikkelsen, Shaunette Renée Wilson, Boyd Holbrook, Toby Jones, Antonio Banderas, Thomas Kretschmann, Oliver Richters, Ethann Isidore, John Rhys-Davies **Música:** John Williams **Fotografia:** Phedon Papamichael **Distribuidora:** Walt Disney **Estrena a Espanya:** 28/06/2023
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en català

SINOPSI

Cinquena pel·lícula de la saga Indiana Jones. Quan l'arqueòleg Indiana Jones es jubila, la seva fillola l'arrossega a una nova aventura en què miraran de trobar un dial que podria canviar el curs de la història. (gencat.cat)

CRÍTICA

El llegendari adéu de Harrison Ford

El temps passa, els nostres herois envelleixen... Però encara és possible mantenir la passió pel coneixement que nia en el cor d'aquesta saga immortal. La nostra crítica des de Canes d'"Indiana Jones i el dial del destí".

Jean Cocteau sostenia que el cinema té la capacitat de "filmar la mort treballant". I, encara que la màxima del poeta i cineasta francès té una mica de profecia sinistra, la seva reflexió il·lumina un dels plaers més singulars de l'experiència cinèfila: **la possibilitat d'acompanyar els nostres ídols en el camí a la vellesa**. Els responsables d'*Indiana Jones i el dial del destí* semblen invocar Cocteau en el seu afany per convertir allò crepuscular en el motor narratiu i conceptual de la commovedora entrega final de la saga. La pel·lícula situa la seva arrencada en la feliç clausura de l'atroç projecte nazi, a les acaballes de la Segona Guerra Mundial, i després es desplaça fins al Nova York de finals dels anys 60, **on trobem l'Indy convertit en un vell rondinaire, a punt de retirar-se i divorciar-se**. El desencís sembla haver-se apoderat del nostre heroi... però tot canvia quan l'aventura truca a la porta.

És probable que Cocteau no arribés a imaginar les mutacions que ha provocat l'adveniment del cinema digital, entre les quals destaca l'esborrament, a cop de píxel, de les empremtes del transcurs del temps. Val a dir que aquest nou paradigma estètic reforça la immortalitat dels mites, **però també genera distorsions**. En aquest sentit, als que ja som veterans, l'arrencada d'*Indiana Jones i el dial del destí*, que sembla més un videojoc que un film clàssic d'aventures, se'ns pot fer una mica costerut. Però quan el CGI es relaxa, el que es fa evident és que, quan parlem de mites, hi ha coses que no canvien mai: l'odi etern d'Indy als nazis, el seu pànic a les serps, o la capacitat de la saga per generar químiques memorables, **com la que destil·len Harrison Ford i Phoebe Waller-Bridge, que broda el paper de l'àcida i materialista fillola d'Indy**.

En un moment clau de la pel·lícula, quan un oficial nazi interroga el Basil (Toby Jones) sobre les seves motivacions per aconseguir una relíquia, el soci d'Indy respon: "El meu amic i jo només intentem salvar la Història". I d'això va l'entrega final de la saga, de la recuperació, per part d'Indy, de la fe en el valor de la història i la cultura. El temps passa, els nostres herois envelleixen, però com demostra *Indiana Jones i el dial del destí*, **encara és possible mantenir viva la flama antiautoritària i la passió pel coneixement que nia en el cor d'aquesta saga immortal**.

Per als qui continuen creient en el valor cultural del cinema popular

El millor: El romàntic, matemàtic i històric tercer acte de la pel·lícula.

El pitjor: Una començament amb massa olor de píxel .

Manu Yáñez – fotogramas.es